

- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: w jakim zakresie sąd krajowy może przy ocenie regulacji cen opartej na kosztach
- a) zbadać w świetle art. 8 ust. 3 dyrektywy ramowej argument KOR, że wspierany jest rozwój rynku wewnętrznego, uwzględniając rozmiar faktycznego wpływu na funkcjonowanie rynku wewnętrznego?
- b) zbadać w świetle celów politycznych i zasad regulacyjnych określonych w art. 8 dyrektywy ramowej i art. 13 dyrektywy o dostępie, czy regulacja cenowa jest
- i) proporcjonalna,
- ii) właściwa,
- iii) odpowiednia i uzasadniona?
- c) zażądać od KOR, by wystarczająco uwiarygodnił, że
- i) określony w art. 8 ust. 2 dyrektywy ramowej cel wspierania przez KOR konkurencji w dziedzinie udostępniania sieci i usług łączności elektronicznej jest faktycznie realizowany i że faktycznie zapewnia się użytkownikom maksymalne korzyści, jeżeli chodzi o różnorodność, ceny i jakość,
- ii) określony w art. 8 ust. 3 dyrektywy ramowej cel wspierania rozwoju rynku wewnętrznego jest faktycznie realizowany i
- iii) określony w art. 8 ust. 4 dyrektywy ramowej cel promowania interesów obywateli jest faktycznie realizowany?
- d) udzielając odpowiedzi w świetle art. 16 ust. 3 dyrektywy ramowej oraz art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy o dostępie na pytanie, czy regulacja cen jest właściwa, uwzględnić okoliczność, że regulacja ta została nałożona na rynku, na którym podlegające regulacji przedsiębiorstwa posiadają znaczącą pozycję, ale w wybranej postaci (metoda pure BULRIC) służy wspieraniu jednego z celów dyrektywy ramowej – interesów użytkowników końcowych – na innym rynku, który nie mógł podlegać regulacji?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108, s. 33).

⁽²⁾ Dyrektywa 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie) (Dz.U. L 7).

⁽³⁾ Dz.U. L 124, s. 67.

**Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 25 listopada 2014 r. w sprawie T-450/09
Simba Toys GmbH & Co. KG./Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki
towarowe i wzory), wniesione w dniu 27 stycznia 2015 r. przez Simba Toys GmbH & Co. KG**

(Sprawa C-30/15 P)

(2015/C 138/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Simba Toys GmbH & Co. KG (przedstawiciel: O. Ruhl, Rechtsanwalt)

Pozostałe strony postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory); Seven Towns Limited

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylene wyroku Sądu z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie T-450/09 Simba Toys GmbH & Co. KG/OHIM – Seven Towns Limited;
- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 1 września 2009 r. (sprawa 1526/2008-2);
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Seven Towns Limited kosztami postępowania odwoławczego przed Trybunałem oraz postępowania w pierwszej instancji przed Sądem

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi sześć zarzutów: zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 7 ust. 1 lit. e) pkt ii) rozporządzenia nr 40/94⁽¹⁾. Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 7 ust. 1 lit. e) pkt i) rozporządzenia nr 40/94. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 7 ust. 1 lit. e) pkt iii) rozporządzenia nr 40/94. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 40/94. Zarzut piąty dotyczy naruszenia art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94. Zarzut szósty dotyczy naruszenia art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009⁽²⁾.

Zarzut pierwszy został podzielony na jedenaście części dotyczących: przyjęcia błędnego kryterium „dokładnego zrozumienia”; błędnego nieuwzględnienia produktów, które są już obecne na rynku; ustaleń odnoszących się do sposobu przedstawienia znaku towarowego opartych na przeinaczeniu okoliczności faktycznych i materiału dowodowego; przyjęcia zbyt wąskiej interpretacji kryterium „funkcji technicznej”; nieuwzględnienia braku podstawowych cech świadczących o arbitralności znaku towarowego; oparcia się na błędnych względach interesu ogólnego; dokonaniu błędnej oceny prawnej znaczenia braku alternatywnych kształtów; ustaleń odnoszących się do alternatywnych kształtów opartych na przeinaczeniu okoliczności faktycznych i materiału dowodowego; przyjęcia błędnych standardów prawnych odnoszących się do związku przyczynowego i konsekwencji, jakie wynikają z posiadania funkcji technicznej; nieprzypisania znaczenia okoliczności, że kostki mogą występować bez widocznych linii podziału; przyjęcia błędnego wniosku, że rzekomy brak funkcji technicznej jednej z podkategorii towarów przekłada się na brak funkcji technicznej wszystkich pozostałych towarów, dla których znak towarowy został zarejestrowany.

Zarzut drugi jest jednoczęściowy i dotyczy błędnego nieuwzględnienia okoliczności, że podstawowe elementy mają charakter funkcjonalny.

Zarzut trzeci jest jednoczęściowy i dotyczy błędnego nieuwzględnienia okoliczności, że podstawowe elementy przekładają się na istotną wartość produktu.

Zarzut czwarty został podzielony na jedenaście części dotyczących: dokonania błędnej oceny prawnej ciężaru dowodu; dokonania błędnej oceny indywidualnych cech spornego znaku towarowego; błędnego nieuwzględnienia technicznego charakteru indywidualnych cech; błędnego oparcia się tylko na normach obowiązujących w rozpatrywanym sektorze; przyjęcia błędnego kryterium „odruchowości”; przyjęcia błędnego wniosku, że charakter odróżniający, jakim ma się odznaczać jedna podkategoria towarów, przekłada się na charakter odróżniający wszystkich pozostałych towarów, dla których znak towarowy został zarejestrowany; błędnego zastosowania kryterium „największego prawdopodobieństwa”; odmowy uznania, że magiczna kostka ma najbardziej prawdopodobny kształt w oparciu o przeinaczenie okoliczności faktycznych i materiału dowodowego; dokonania błędnej oceny charakteru odróżniającego wyłącznie z perspektywy klienta; błędnej odmowy uwzględniania konkretnych produktów, którą są już obecne na rynku; zastosowania błędnych standardów przy ocenie znaczenia produktów, które są już obecne na rynku.

Zarzut piąty został podzielony na osiem części dotyczących: przyjęcia błędnego kryterium „jednoznaczności”; przyjęcia błędnego kryterium „odruchowości”; przyjęcia błędnej interpretacji kryterium „bezpośredniego i konkretnego związku”; dokonania błędnej oceny opisowego charakteru wyłącznie w oparciu o ogólne brzmienie towarów; błędnego określenia grupy właściwych odbiorców; dokonania błędnej oceny wiedzy, jaką posiadają odbiorcy; błędnego nieuwzględnienia rozwoju sytuacji w przyszłości; dokonania błędnej oceny interesu ogólnego poprzez odwołanie się do alternatywnych kształtów.

Zarzut szósty jest jednocześnie i dotyczy dokonania błędnego ustalenia faktycznego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) Nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Cagliari (Włochy) w dniu 29 stycznia 2015 r. – Giacomo Bolasco di Gianni Bolasco S.a. s./Comune di Monastir, Equitalia Centro SpA

(Sprawa C-37/15)

(2015/C 138/42)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione Tributaria Provinciale di Cagliari

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Giacomo Bolasco di Gianni Bolasco S.a.s.

Strona pozwana: Comune di Monastir, Equitalia Centro SpA

Pytanie prejudycjalne

Czy z prawem wspólnotowym zgodne są przepisy ustanowione w art. 188 rozporządzenia ustawodawczego 152/2006 i w rozporządzeniu ministerstwa środowiska z dnia 17 grudnia 2009 r. przewidujące, że wejście w życie przepisów transponujących dyrektywę 2008/98/WE ⁽¹⁾ zostaje odłożone do momentu wydania rozporządzenia ministerialnego określającego zasady techniczne i termin wejścia w życie rzeczonych przepisów wykonawczych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312, s. 3).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland (Irlandia) w dniu 2 lutego 2015 r. – Gerard Dowling, Pdraig McManus, Piotr Skoczylas, Scotchstone Capital Fund Limited/Minister for Finance

(Sprawa C-41/15)

(2015/C 138/43)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Ireland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gerard Dowling, Pdraig McManus, Piotr Skoczylas, Scotchstone Capital Fund Limited

Strona pozwana: Minister for Finance